

Verwijzing

Dit is een afschrift van het in steno genotuleerde verslag van Bruno Gröning, gehouden op 6 oktober 1950 in de garage van het huis, Knollerstraat 2 in München.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, München, 6.10.1950

“Alweer heeft men het voor elkaar gekregen, een meesterstuk te leveren.”

Beste genezing zoekenden! Alweer heeft men het voor elkaar gekregen, een meesterstuk te leveren. Weer verbod om mensen te helpen en te genezen. Iets dergelijks zou nooit tot stand zijn gekomen, wanneer mensen zich al eerder geïnteresseerd zouden hebben voor mijn doen en werken. Wat ik over dit alles zou willen zeggen, weet ik niet.

Ik wil op Herford terugvallen. Zonder mijn inbreng werd ik verleden jaar, waarin veel mensen weer gezond werden, voor de wereldopinie gesleept. Zonder dat destijds de artsen, als ook de stadsmanager van Herford zich hadden overtuigd van mijn doen en werken, - ik versprak me, niet de stadsmanager, die was onbevooroordeeld, die was ervan overtuigd, maar moest desondanks het schriftelijke verbod aan mij overhandigen. Want de menselijke wetgeving stond niet toe, dat mensen, die anders geen hulp van artsen konden krijgen, genezen werden. Net omdat ik heb gezegd van de stadsmanager van Herford. Hij stond en staat ook vandaag nog, niet negatief tegenover mijn doen en werken. Maar hij kon niet anders. Hij had zich vooraf laten overtuigen. Die overtuiging ging zover, dat hij van verbazing nauwelijks van zijn stoel kon opstaan. Hij was, zoals hij zei, sprakeloos.

Het is waar, zoals de heer Dr. Trampler hier heeft opgemerkt, dat mijn doen en werken immers nog niet wettelijk geregistreerd is. Mensen hebben mij steeds weer laten weten, dat men hiervoor nog geen benaming heeft. Het verbod is alledaags. Maar hiervoor is er nog niets. Men heeft het herhaaldelijk aangeduid, hetgeen jullie verre van onbekend is, en in het begin zei men ook in Herford, het zou hypnose zijn, het zou suggestie zijn. Ik wil niet ontkennen, dat het hypnose is. Maar de hypnose komt niet van mij, dit moet ergens anders vandaan komen, dat mensen in een hypnotische toestand worden gebracht. Ik beheers dit duivelse werk, god zij dank niet. En suggestie is ook niet uitgesloten. Want eens krijgt de mens zoveel vooraf gesuggereerd, dat hij zegt: “Ja, als men zegt, dat ik die ziekte heb, dan heb ik die ook.” En hij krijgt het steeds weer wijsgemaakt.

Waag het niet, om tegen iemand die kanker heeft, te zeggen dat hij de ziekte kanker heeft, omdat dit voor deze persoon verschrikkelijk werkt, ofschoon andere ziekten net zo gevaarlijk kunnen zijn. En aan de andere kant suggestie, iemand kan iemand anders dit aanpraten of de zieke kan het zich zelf inbeelden. De nood en ellende heeft de mens er daadwerkelijk toe gebracht, dat hij van zijn lijden, zoals ook de organische gevolgen van dit lijden, zo gemakkelijk niet meer kon worden bevrijd. Het verbod van Herford heeft ertoe geleid, dat ik het werkelijk niet meer nodig had, van genezing te spreken. Ik werd door de politie en door de stad verplicht, dit wil zeggen, verzocht, om met de genezing zoekenden te spreken en hun het schriftelijke verbod mede te delen. Wat ik verder besproken heb, kon men mij ook niet verbieden. En daarom, omdat mij dit voortdurend werd gevraagd, zijn er altijd weer genezing zoekenden gekomen, hebben dag en nacht gewacht, en ik heb elke dag een -, twee -, ook drie keer gesproken. En ditzelfde doe ik ook vandaag, omdat ik mij verplicht voel, de genezing zoekenden dat mede te delen. Ik vraag jullie dit niet op te vatten, als zou ik hier voor jullie staan en zou ik jullie op stang jagen, zodat jullie misschien in opstand zouden komen. Nee, beste zieken, dat hebben jullie niet nodig. De zieken staan onder mijn bescherming. Dat heb ik al duizend keer bewezen. Jullie zijn al ziek, en daarom hebben jullie het niet nodig, jullie hier ook nog op te winden. Mijn leven behoort de zieken op deze aarde toe. Steeds als ik de zieken dit meedeelden, telkens als ik tegen de zieken sprak, kon ik er niets aan doen, ondanks dat ik niet over genezing sprak, als de een of ander hierbij gezond werd. Ik vraag jullie, niet boos te zijn. Ik kan er niets aan doen, dat en wanneer dit gebeurt, niet schelden alstublieft. Het is mij veruit duidelijk, dat er nog steeds mensen zijn, die het niet kunnen begrijpen. Er zijn ook mensen, die het niet begrijpen willen. Laatstgenoemden die dit niet willen om diverse redenen. Onder deze mensen zijn er ook die hier geld uit willen slaan, er is zoveel om over na te denken. Maar waarom begrijpen de mensen het niet? Mensen die redelijk gezond zijn, die hebben het niet nodig om genezing te zoeken. Zij hebben alles, zij hebben het niet nodig en kunnen zich daarom niet verplaatsen in de situatie van een zieke.

Als ik jullie dertig jaar geleden iets over de radio zou hebben verteld, dan zouden jullie mij hebben uitgelachen. Het was niet anders, toen ik nog een kleine jongen was, – veel meer ben ik op vandaag ook niet-, als ik hierover probeerde te vertellen, dat ik veel mensen reeds had geholpen, dan lachte men mij uit, men noemde mij ook de dwaas. Maar hiermee was ik snel klaar, ik heb mezelf zorgvuldig gecontroleerd en deze dingen onderzocht, of het met de realiteit overeenstemt of niet. Gebleken is dat ik de titel “dwaas” ten onrechte droeg. Maar dit is ook begrijpelijk voor jullie als jullie dertig jaar geleden iets gehoord zouden hebben over de radio.

Dat was het begin, het begin, dit wil zeggen het ontstaan van de radio. Tegenwoordig is het voor de mensen vanzelfsprekend. Mijn doen en werken is voor de genezing zoekenden, de zieke mensen niet onduidelijk; het beste bewijs hiervoor is, dat ik uit alle landen op deze aarde, ontelbare duizenden en duizenden brieven, dit wil zeggen bedelbrieven heb ontvangen. Het is niet onduidelijk voor de mensen die over de hele wereld hebben gereisd, mensen die meer hebben gezien dan hun eigen huisdeur. Vreemd, dat deze mensen het begrijpen, en anderen, die het zouden moeten begrijpen, die gewoon hun verstand zouden moeten gebruiken, het niet kunnen begrijpen, of misschien niet willen. Maar dan is het niet mijn schuld.

Hier heb ik in heel korte tijd niets nagelaten mijn gegeven woord reeds vanaf Herford definitief na te komen. Ik was op de juiste weg, doordat de heer Enderlin zich bereid had verklaard, alles op zich te nemen. Want zijn streven was ook altijd, mensen te genezen. Maar hij had een jaar gewacht, geduldig gewacht, totdat hem de gelegenheid werd geboden met mij samen te komen. Samen waren wij het al gauw eens, we hadden nauwelijks een woord met elkaar gesproken. Ik heb alleen maar naast hem gezeten en voor me een paar zieken, die ik bekeken heb, ik rookte mijn sigaret, zoals gewoonlijk, heel rustig en er gebeurde van alles voor zijn ogen, zodat hij alleen maar zo af en toe zei: “Ik kan er geen woorden voor vinden, maar het is duidelijk, alleen had ik niet gedacht, dat u over zo’n kracht beschikt.” Dit is voor mij geen roem, voor mij is het vanzelfsprekend, ik vind het ook niet moeilijk. Ik vertel niet graag over mijn doen en werken, maar ik voel me nog steeds verplicht, de genezing zoekenden iets te vertellen over hetgeen reeds is gebeurd. Hoe had ik me dit kunnen bedenken, toen de heer Enderlin zich bereid verklaarde en mij verzocht, in zijn praktijk te komen. Niet om mij te laten verzorgen, nee, om van daaruit mijn roeping te kunnen bewijzen. Zoals ik al zei, het is niet moeilijk dergelijk goeds en goddelijks te doen.

Toen ik de ruimte van zijn praktijk betrad, waren er nog geen patiënten, dit wil zeggen nog geen zieke mensen. Weliswaar waren er stoelen klaar gezet, maar ze waren leeg. Ik zei heel kort: die zieke, die op deze stoel gaat zitten, die ik nog niet ken, dit wil zeggen als mens nog niet ken, voor hem zal ik vooraf een ziektebeeld vaststellen. Zelf heb ik nog niet eens gesproken over de ziekte waaraan deze zieke lijdt, die op deze stoel zal gaan zitten. Daarin ben ik heel groot, hoewel ik anders alleen maar de kleine Gröning wil blijven. Verder ben ik ook niet groot, ik ben 1,68 lang. Er zijn mensen, die groter zijn. Dit ziektebeeld durfde ik toe te geven bij iemand, die zo goed was mij met zijn auto van Gräfelfing naar München te rijden. Verder hadden wij ons nog niet gezien. Zelfs in de auto hebben wij weinig woorden gewisseld, niets van belang. En zo wachtte deze persoon in de wachtkamer van deze praktijk. En ik vertelde hem het ziektebeeld in zijn lichaam. En hij hoefde alleen maar uit te leggen, dat wil zeggen anatomisch weer te geven, hetgeen hij in zijn lichaam voelde.

Zelf kende ik deze persoon, die er nog niet was, ook niet. Ik weet zeker, ik zeg het nog een keer van te voren -, als dit niet gelukt zou zijn, dan had Dr. Enderlin reden gehad te kunnen zeggen: “Ja, zo helemaal klopt het nog niet, - hiervoor heb ik hem ook van te voren gevraagd. Maar ziektebeelden, die mijnerzijds worden bepaald zien er anders uit dan normaal. Ik kan dit doen, precies zoals ik het wil. Niet eens eenvoudig, maar gecompliceerd. Ik hoef geen zieke te zien, het hoeft alleen maar over een zieke te gaan. Niet, dat ik misschien zeg, ik bepaal hier een ziektebeeld en iemand zegt: “Dat klopt, dat is mijn ziekte.” Nee, als een smekeling komt, die om hulp en genezing voor zijn familieleden vraagt, dan laat ik mij door hem zelfs geen namen noemen, niet eens de naam van de zieke persoon, geen woonplaats, ook geen ziekte, helemaal niets. En ik zelf neem niet eens de tijd, maar ik zeg altijd zoals gewoonlijk, dit heb ik helemaal niet nodig, er zijn immers mensen, die in staat zijn, zoals jullie allemaal voor 90 procent, de ziekte van jullie medemens, ook al kennen jullie hem niet, op te nemen in jullie lichaam.

Net zoals jullie de radiogolf nooit zullen zien, zo krijgen jullie ook hier de stroom van genezing niet te zien. En daarom klinkt - in het begin klonk het nog vreemder -, vandaag klinkt het vanzelfsprekend voor menig persoon.

En daarom kan ik het heel goed begrijpen en neem het niemand kwalijk, als hij vandaag nog zegt, ik geloof er niet in. Maakt helemaal niets uit. Ik neem het ook niemand kwalijk. Ik bekijk me een paar mensen, of kort gezegd, ik richt me op hun, en zonder hen te zien, weet ik ook, wat hij doet en wat hij laat, en niet te vergeten, wat hij denkt. Er is veel dat niet verklaard kan worden, maar niets, dat niet kan plaatsvinden. Ik heb niets nagelaten, de mens van alles iets te bewijzen, dat wil zeggen dit alles te bewijzen. Verleden jaar heb ik mij ook tien dagen, de artsen van Heidelberg ter beschikking gesteld, om hun op dit pad te brengen en hun te laten zien, dat het op deze manier toch gemakkelijker is om mensen te helpen, om mensen te genezen.

Ik heb de zieken, die deze artsen klinisch vooraf hadden onderzocht, nooit gezien, wilde hun niet zien en had dit ook niet nodig. Ik heb deze artsen alleen maar verzocht, om die mensen die ze denken te onderzoeken, op een briefje te schrijven met een volgnummer. Ik wil niet weten wie ze laten komen, noch wie ze zullen onderzoeken. Ik heb alleen maar gevraagd, mij de volgnummers telefonisch door te geven. En toen ik dit nummer ontving, heb ik, zoals ik jullie uit enkele brochures reeds voorgelezen heb en die jullie ook vandaag nog kunnen nalezen, de ziektebeelden bepaald. Ik heb zelfs de ziektebeelden op band gesproken en laten spreken. Ze zijn, God zij dank, weer in mijn bezit. Dat wordt allemaal precies weergegeven, zoals het plaats vond.

Ik zou meteen opstappen, als er iemand zou zijn, die tot iets dergelijks in staat is. Maar dan zou ik hem niet alleen vragen, mensen te helpen en te genezen, dan zou ik verlangen, dat hij het doet, zoals ik het van plan ben te doen, zoals ik mij tot dit doen en werken verplicht voel, mijn hele leven, zonder enig voordeel hiervan te hebben. Toch – een voordeel heb ik, en een heel groot: in plaats dat de kracht minder wordt, wordt deze sterker. Ik ben zelfs geobsedeerd, en daarom is het goed, dat ik vechten moet, ervoor vechten, om de arme zieken te helpen.

Maar aan de andere kant, ook vanuit Heidelberg, daar kwamen de artsen niet uit hun verbazing en zij konden het gebeuren alleen maar honderd procent bevestigen. Want hier gaat niets boven. Precies zoals de genezingen. Ook daarover zei men: “We willen niet alles benadrukken, anders schrikken onze collega’s te erg.” Dit kan ik begrijpen. Maar daarbij heb ik het ook nog schriftelijk, net zoals op de Traberhof, de laatste officiële plek was de Traberhof, net zoals eerder in Herford, daartussen Hamburg en overal in verschillende steden, maar de laatste grote verzameling van genezing zoekenden was op de Traberhof. En van daar uit komen vandaag nog bevestigingen van genezingen. Zelf denk ik er niet aan om hierover iets door te geven en te zeggen: Hier is het. Hiertoe voelen zich mijn medewerkers, dit wil zeggen de eerlijkste, verplicht. Ook vandaag zijn zij nog bij me, ik kan hen ook vandaag nog met naam opnoemen: de heer Dr. Trampler, de heer Kuhlman en, niet te vergeten, juffrouw Wolfrum. Deze drie zijn over gebleven. Deze mensen weten precies, hoe alles is verlopen. Ook toen heb ik dat niet onbewust gedaan, toen de genezing zoekenden dagelijks naar de Traberhof zijn gekomen, net zoals in Herford, noem alleen maar deze twee plaatsen. Ik was niet aanwezig, maar heb steeds weer mijn medewerkers gezegd: Zeg de genezing zoekenden, en wel op dat tijdstip als zij iets in hun lichaam voelen, dat ik iets uitvoer in een genezing op afstand. Ik hoef jullie dat niet op te sommen, velen van jullie weten dit zelf, wat en hoeveel mensen daar tijdens mijn afwezigheid werden genezen. Opdat jullie mij goed begrijpen, kun je het weer vergelijken met een radio. Want het is jullie niet onbekend, dat jullie soms een waardevolle uitzending hebben gehoord via jullie zender, en dan zei men: Hier is zender München en aangesloten zijn de volgende zenders... aan de lopende band werden deze dan genoemd. En ook hier is het niet anders, het is geen geheim. Maar ik kan er niets aan doen, dat er nog niemand anders over deze zelfde krachten beschikt, zodat hij in staat is ook andere mensen mee in te schakelen, dit wil zeggen, dat zij dat in mijn opdracht kunnen uitvoeren. En dat ik dan de aangesloten zenders dat kan zenden zonder iets te doen, binnen een bepaalde straal. Ook deze golven waren niet zichtbaar. Niet zichtbaar voor het menselijke oog, maar wel voelbaar en merkbaar, zodat verschillende mensen zover deze Heilstrom ontvingen, dat ze daar zelf ter plekke genazen.

Ik zou niet weten, wat ik nog meer moet bewijzen. Vanuit Heidelberg zei men tegen me: “Indien u deze weg bewandelt, dan kunt u vrij werken, dan is er niemand meer, die u kan storen in uw doen en werken.” Ik verwonder me helemaal niet, dit is mens eigen. Verleden jaar verlangde men van me, als ik de vergunning zou willen hebben, dat ik officiëel drie ziektegevallen schriftelijk zou moeten indienen, dit wil zeggen drie genezen personen of drie genezingen. Dit deelde men mij mede. Ik heb gezegd, ik geef jullie meteen zes, en als dit niet genoeg is, dan geef ik er nog meer. En ondanks dat er in eerste instantie zes werden afgegeven en later nog eens zestien ingediend, ze werden allemaal niet terug gevonden. Niemand wist waar ze gebleven waren. Is dit mijn schuld? Is het nu nog nodig, nog meer materiaal te verzamelen, om op tafel te leggen? Ik weet niet wat ik hiervan zeggen moet. Dit wil zeggen dat ik hierin zeer vrijgevig ben. Wanneer er iemand naar me toe komt en iets vraagt, dan zeg ik: Waarom zo weinig? Houdt u maar alles, neem maar! Ik ben ook heel vrijgevig geweest toen de mensen aan mijn zijde stonden, en deze waardevolle documenten wilde hebben. Dit waren namelijk de genezing berichten, die tevens waren voorzien van een advies van de arts. Ontelbare mensen waren hier aan het werk die hier misbruik van hebben gemaakt. Ze dachten en denken het nog steeds met dit materiaal zwaar geld te kunnen verdienen. Alles werd uitgebuit. Maar ik heb dit niet gedaan. Daarom wil ik mij niet vrijwaren maar ik buit zo iets niet uit. Steeds weer liet ik mij verstoren door genezing zoekenden. Het eigenlijke dat ik eigenlijk had willen doen, heb ik aan de kant geschoven als ik door genezing zoekenden werd bestormd. Dit was voor mij vanzelfsprekend. Maar berichten verzamelen niet, ondanks dat het hier honderden, zelfs duizenden betrof. Ook vandaag ben ik hierin nog steeds heel vrijgevig. De laatste weken, die ik hier gewerkt heb, dit wil zeggen toen ik nog rustig kon werken, heb ik weer zoveel materiaal bij elkaar gekregen, dat als men drie genezing berichten van mij zou verlangen, ik er nog een paar nullen achter kon zetten. Ik zeg “kon”. Voor mij is dit niet belangrijk. Ik neem immers geen geld, ik kan me er meer over verheugen als de genezingen van genezen personen worden gedocumenteerd en deze documenten worden vastgelegd. Want dit is mijn loon. U geeft uw loon, dat u heeft verdiend, immers ook niet zo maar uit handen. Jullie moeten ook leven, jullie moeten het weer uitgeven. Maar wanneer ik jullie zeg dat ik hier ook van kan leven, dan is dit niet gelogen. Eten en slapen dat kan ik missen, maar zieke mensen weer op de been te helpen dat kan ik niet missen. Want dit is mijn voedsel, hierin ligt mijn kracht, en dit vult mij en maakt me blij. En als ik zeg dat ik hierdoor de gelukkigste mens op deze aarde ben, dan is dit waar, ondanks dat mensen misschien iets anders de voorkeur zouden geven. Niet misschien, want zij zouden niet met mij willen ruilen, dit wil zeggen, zoals ik mij hiervoor inzet, wat jullie als mens nooit zouden willen missen.

Maar ik wil nogmaals terugkomen op de massale genezingen op afstand. Hoe ik deze uitvoer, dat dit verder gaat, zonder dat ik voor de zieke sta. En dat is dat, waar ik momenteel op de juiste weg was dit meer mensen mee op hun weg te geven. Want in Herford heb ik de genezing zoekenden dat mee op hun weg gegeven dat ze niet hier heen, of waar ik me ook bevinden mag, hoeven te komen, ze zouden mooi thuis moeten blijven, en ik zal niets nalaten, hun de plek van genezing of een zaal van genezing thuis, dit wil zeggen in hun stad, te creëren. Jammer genoeg heeft men mij tot dusver niet de mogelijkheid gegeven. En nu ben ik zover – en weer zo’n kleine hindernis, waar boven staat: Verbod!

Waarom? Ik ben dom. Dat wil zeggen, ik wil ook een keer dom zijn. Het heeft ook nog nooit iets gebracht, als papa naar huis kwam en tegen mama zei: “Mama, dat moet anders, wij bouwen de tafel.” En hij praat iedere dag over het bouwen van een tafel maar begint er niet aan. En zo vergaan veel dagen, misschien weken, maanden, soms ook jaren. Beloof niks! Niet de mond zo vol nemen, lieve papa. Liever aanpakken en datgene presteren dat je mama ooit hebt beloofd. En dat wil ik ook, wat ik de genezing zoekenden heb beloofd, nakomen.

Verleden jaar heb ik in Herford gezegd, toen mij door de genezing zoekenden de vraag werd gesteld: Mijnheer Gröning, blijft u in Duitsland? Ik dacht kort na, dit wil zeggen in feite niet, een hele kleine pauze, en zei: Ja, ik blijf zolang in Duitsland, zo lang ik het kan verdragen en zal niets nalaten om de weg voor jullie vrij te maken. Zou het echter te zwaar en te moeilijk voor me zijn, deze weg alleen te gaan hier in Duitsland, is het vandaag niet Duitsland, dan is het morgen een ander land. Dan, arme Duitsers! Het is jullie ook niet onbekend, het stond reeds in brochures dit wil zeggen er werd al over geschreven. Dat, wat ik de zieken beloofde, ben ik nagekomen, ondanks dat deze weg niet eenvoudig was. Ik wil jullie namelijk niet vertellen, wat ik gedurende deze tijd allemaal moest meemaken. Want ik wil ook geen medelijden. Ik wil een goed en volwaardig mens zijn, en ik houd me aan mijn woord. En omdat ik de zieken mijn woord heb gegeven, zo laat ik ook niets na, voor zover mogelijk, mij aan mijn woord te houden. Nooit ben ik voornemens geweest Duitsland te verlaten, maar vanuit aangrenzende landen werd mij gevraagd, ook hun een keer te bezoeken. Want deze mensen wisten wie ze voor zich hadden en hoe goed dit zou zijn geweest voor hun landgenoten; als ze dit tot stand hadden gebracht om mij in hun land te halen, ben ik zonder meer niet afwijzend.

Maar waarom ben ik in Duitsland gebleven? In eerste instantie omdat ik mijn woord heb gegeven. En verder ga ik van het standpunt uit: Ik grijp terug op een enkel klein geval en ga dan tot het grote over. Net zoals ik het niet over mijn hart verkrijgen kan een zieke persoon voor me te zien liggen, zonder hier iets aan te doen, hem te helpen, zo kan ik ook niet van het grote afwijken. En hiermee wil ik zeggen, zoals die ene zieke mens, die neer viel en weer opstond, zo vergelijk ik nu deze ene zieke mens met dit ene land,

dat Duitsland heet, dat bijna met de grond gelijk is. Het was niet mijn schuld, maar ook niet die van jullie. Maar het is nu eenmaal gebeurd, en wij hebben ook niet het recht, zoals jullie allemaal voor het grootste gedeelte steeds weer hebben gezegd, dat is weer de leiding, maar de vijanden zijn het niet schuld. Waar jullie altijd zeiden, dat zij het schuld waren, zij hadden het niet mogen doen. Afgezien daarvan hebben het de Duitsers het in het buitenland niet anders gedaan.

Maar daar moeten wij genoeg mee nemen, Duitsland ligt bijna plat. Duitsland is bijna weerloos en eerloos. En daarom heb ik het voornemen, dit Duitsland, omdat ik op de bodem het licht van de wereld aanschouw, te helpen en het weer te herstellen. Als ik jullie vandaag al deze mogelijkheden zou opnoemen dan zou het anders uitzien. Maar als men het niet wil hebben, zo erg ik dit vind, zo'n zwakkeling ben ik ook niet. Maar dat is net zoals een welwillende arbeider, u bent op zoek naar werk, naar werk dat gelukkig maakt, en als u op de ene plaats niet aangenomen wordt, dan zoekt u verder, en gaat naar een andere plaats, en u zoekt zo lang totdat u deze functie heeft gevonden, om het werk te kunnen uitvoeren zoals u het liefste doet. Maar ook u zou niets nalaten dit ene doel te bereiken. En ik kan hier niet van een werkgever spreken, want ik wil immers niets van hem. Wat ik wil: helpen en genezen. En hier moet ik al grotere maatstaven laten gelden, omdat ik ook niets heb nagelaten hier in Duitsland diverse plaatsten te selecteren. Overal werd ik voor de deur gezet, ondanks dat ik steeds weer gezegd heb, ik heb geen deur, ga ik gewoon weer verder! Ik moet de norm hanteren door te zeggen, ja als men hier niets nalaat mij voortdurend te hinderen aan mijn doen en werken, dan moet ik verder gaan, zoals jullie van het ene bedrijf naar het andere zijn gegaan. Want jullie wilden immers jullie eigen leven dermate creëren en plezier hebben aan het werk, en toch steeds weer zorgen voor het eigen lichamelijke welzijn. En ik wil meer doen, want ik neem alle zorgen en alle leed van alle mensen op me. Ik zou jullie nog meer kunnen vertellen, zou dagen, weken, maanden en jaren kunnen praten – ik moet zonder meer nog spreken, maar dit zou vandaag te ver voeren.

Ik hoop, dat jullie mij voor zover hebben begrepen, wat ik eigenlijk wil en waartoe ik mij verplicht voel. En krijg ik geen erkenning, dan kan ik nog altijd zeggen, ik heb niets nagelaten, mij de weg naar de zieken vrij te maken. Ik ben het al gewend, mij de weg vrij te maken, daar waar deze steeds weer geblokkeerd werd. Maar eens wordt het toch te veel, want hier ben ik zover dat ik niets heb nagelaten, en heb hiermee het hoogtepunt bereikt. Ik wil niet, dat men mij, als ik hier niet meer mag zijn, kwalijk gaat nemen, dat ik niet nog meer zou hebben geprobeerd, mij nog meer moest hebben ingezet. Want ik zeg, ik heb het hoogtepunt bereikt.

Ik wil niet missen jullie nog een kleinigheid mee op jullie weg te geven, zodat jullie hieruit kunnen erkennen dat er nog meer is als datgene wat tot nog toe bij de mensen bekend is, en dat is de genezing.

Het zal jullie niet zijn ontgaan, toen jullie verleden jaar iets hoorden of lazen, dat het niet alleen de genezing is, wat de kleine wonderarts daar uitvoert, nee, dat hij zelfs motors aanhoudt, zonder hierbij aanwezig te zijn, dat hij zelfs auto's aanhoudt zonder erbij te zijn, dat hij zelfs de lucht uit de banden laat, zonder erbij te zijn, zelfs apparaten uitschakelt, zonder deze aan te raken. Ik benoem maar even heel kort de Münchener radio, waar ik twee apparaten heb uitgeschakeld, en het derde in Frankfurt. En zo zou ik jullie nog meer kunnen vertellen. Ik zie niet alleen wat voor mensen ogen zichtbaar is, nee, voor mij bestaat er geen afstand, ik zie alles wat zich op deze aarde beweegt. Ik zie veel verder, een einde bestaat hier niet, het einde is helemaal niet in zicht. Want ik zei zojuist het mooie gezegde: Er is veel dat niet kan worden verklaard, maar niets, dat niet gebeuren kan. Ik zie ook, wat in deze aarde is, zoals water, wortel, stenen etc., ik onderzoek alles, wat in de aarde begraven ligt. Zo af en toe, als ik weer wat tijd over heb, doe ik wat ik onlangs hier bij München en Augsburg deed. Zonder vooraf in dit huis te zijn geweest of de omgeving te hebben gekend, noch de mensen, heb ik eens twintig jaar terug gekeken. Misschien kunnen jullie hier eens iets over vertellen, mijnheer Kuhlmann, ik zou graag een beetje vakantie hebben.

(Kuhlmann vertelt de Kwestie Augsburg met wateraders, wortels etc, waar hij bij was.)

Gröning verder:

Datzelfde heb ik reeds verleden jaar in Herford bewezen. Niet om mij te prijzen of zelfs om op te scheppen. Nee, ik wilde de mensen met deze details, die met genezing niets te maken hebben, alleen maar bewijzen, dat de gaven nog verder gaan, dan alleen maar mensen te genezen. Want ik heb de tijd niet, mij meer met deze zaken bezig te houden dan met de zieken. Op de eerste plaats staat voor mij de zieke mens, dat ik hem het eerst hulp geef, en op de tweede en derde plaats de andere zaken. En het is niet anders, hetgeen immers ook tot levende wezens behoort, de dieren, en de planten. Ook daarover spreek ik een woordje mee.

Ook hierover heb ik reeds bewijsstukken. Dit wil zeggen, als een mens niets van mij verlangt, dan doe ik het uit vrije wil. Want ik leef achteruit en ik leef ook vooruit in de toekomst, zoals jullie zelf voorwaarts als achterwaarts en ook kunnen staan. Zo kan ik hier levens terug. En het is voor mij niet nieuw als ik zulke dingen aan het licht breng. Maar ik vraag jullie dit niet op te vatten als zijnde dat ik hier iets over mij zou willen vertellen. Nee, ik wilde jullie er weer op attenderen hoe jullie deze gaven nog

verder kunnen uitwerken, en hierdoor ben ik van plan de mensen op deze aarde dit voor het verdere leven mee op hun weg te geven. Ik wil het niet voor mezelf houden, want ik wil opbouwen, ik wil de mensen helpen. Ik sta voor de mensen zoals een wegwijzer, niet dat mensen misschien gaan denken dat ik volgers zoek. Dat zou verkeerd zijn. Ik zoek misschien, dit wil zeggen, ik geef het de mensen mee op hun weg, zodat ze zich weer terug vinden op deze aarde. Ik wil hen de nieuwe weg wijzen, met andere woorden, de weg die hij ooit ging, waarvan hij ooit werd weggetrokken en waar naar hij niet meer terug kon. Want vroeger waren er al duivelse mensen aan het werk, die geen middel onbeproefd lieten, de mensen van de ware goddelijke weg af te halen door verleiding, zoals het de mensen ook vandaag nog in vlees en bloed is overgedragen. Hij laat zich graag verleiden. De mens is vroeger beetje bij beetje van de ware goddelijke weg afgekomen en deze duivelse mensen hebben achter zich de brug opgeblazen, die naar deze weg leidde. En daarom heb ik deze brug weer nieuw gebouwd, en ik sta hier zoals een wegwijzer, doordat ik de mensen weer op de ware goddelijke weg terug brengen wil. Want de mens heeft de verbinding tot God verloren, en hier wil ik omdat hij de verbinding heeft verloren, net als een kleine monteur voor hem staan, die in staat is, de verbinding weer tot stand te brengen. Ook hier nemen wij een praktisch voorbeeld, zoals ik bijvoorbeeld wil zeggen, neem een gloeilamp. De gloeilamp voldoet alleen aan zijn doel, als ze stroom heeft. En deze stroom kan alleen maar van de elektriciteitscentrale komen. Maar men kan deze weg van de centrale naar de gloeilamp ook onderbreken door een door mensen aangebrachte schakelaar, zodat hij deze van zich uit in – en uitschakelen kan. Maar er bestaan ook slechte mensen, die niets onbeproefd laten, om deze verbinding te onderbreken. En ik kan er niets aan doen, dat ik deze verbinding steeds vind, dat ik deze verbinding steeds weer kan herstellen, zodat deze gloeilamp haar doel bereikt en daardoor de reden van bestaan heeft, want anders zou ze nutteloos zijn.

Vergelijk deze gloeilamp met een mens. Deze stroom gaat van een elektriciteitswerk over een transformator naar een deel van gloeilampen. Jullie kunnen ook weer inschakelen op een aangesloten zender, die een bereik heeft van een bepaalde frequentie van golven. En net zoals hier worden de diverse brandplaatsen gevoed door een transformator. Er is niet een, er zijn meerdere, maar hier sta ik als enige transformator voor jullie, die de Goddelijke stroom ontvangt en deze rechtmatig verdeelt, zoals mensen deze nodig hebben, om weer te worden genezen. Want de mens is een natuurlijk wezen en kan zich hieraan niet onttrekken. Wij mensen van deze aarde zijn alleen maar kinderen van God en wij kunnen alleen maar rekenen op hulp als we weer zijn aangesloten aan dit Goddelijke Werk. En daarom is het alleen maar mogelijk dat jullie dan een nieuw en gezond leven tegemoet kunnen zien. Dit te bewerkstelligen is mijn vaste wil, dat is mijn weg, die ik als mens op deze aarde zal gaan, doordat ik mij er niet van laat weerhouden. Ik wist niet waarom men hier niets onbeproefd laat, mij steeds weer te weerhouden van dit goede doen en werken. Ik

kan het heel goed begrijpen wanneer mensen die kwaad doen, gewoon hun straf moeten krijgen, alhoewel ook van de menselijke kant. Maar ik kan het niet begrijpen als ik op de goede weg ben om de mensen te helpen, alleen maar het goede te doen, dat men hier niets onbeproefd laat mij voortdurend te storen in mijn doen en werken. Ik heb veel mensen, medemensen uit naburige landen, gesproken. Zij schudden allemaal hun hoofd door te zeggen: Kom naar ons, wij kunnen dit niet begrijpen. Ik ook niet. Ik weet niet of jullie het begrijpen kunnen. Indien ik hiermee iets slechts zou doen, dan vraag ik, mij uit de weg te ruimen, mij te bestraffen, maakt niet uit hoe de mens uit zichzelf denkt. Ik houd mijn doen en werken voor een goed doen en willen doen. Nog steeds blijf ik zeggen, hiervoor bestaat geen menselijke wetgeving, die me zo iets verbieden kan. Men hoeft me maar voor een zieke te plaatsen, dan ziet men, voelt men, als men nog een menselijk hart in het lichaam heeft, dat men ertoe verplicht is, deze zieke persoon te helpen. En wie hier tegen is, en mij hiervan weerhoudt, die behoort niet tot de mensen, die behoort niet tot de goede, dat is een slecht mens. Hij kan hier niets aan doen dat dit zo is, ik neem hem dat ook niet kwalijk, want van een slecht mens kan ik niets goeds verwachten.

Ik vind gewoonweg geen woorden meer. Ik weet niet, wat ik hierover nog moet zeggen. Tot dusver waren het de profiteurs; mensen die alleen maar op sensatie belust waren aan de ene kant en aan de andere kant het zo goed hadden begrepen, ondanks dat ik deze mensen voortdurend heb gewaarschuwd, dat ze eerlijk zouden blijven en van goede menselijke wil en Goddelijk wil zouden zijn, dat ze bereid zijn de arme zieken te helpen, dit wil zeggen, mij de weg vrij te maken, dat het gemakkelijker is, om naar de zieke te gaan, of dat de zieke naar mij toe kan komen. Maar nee, deze mensen, zij kunnen niet anders, want het geld trok meer dan de zieke mensen. Door de zieke mensen gezond en rijk worden aan geld en bezittingen, dat was hun hoofdtaak, daarin zagen zij een doel, hier een zaak van te maken. Ik ben, eerlijk gezegd, heel blij, dat tot heden het nog niemand is gelukt, zijn gezondheid met geld te kopen. Ook niet bij mij.

Ik hoop, dat ik jullie hier met enkele uiteenzettingen zoveel heb kunnen meegeven, dat jullie mij hebben begrepen; dat jullie weten, waartoe ik mij verplicht voel en dat ik van deze weg niet meer afwijk, al zou men mij in stukken slaan. Ik hoor niet bij diegenen, die hier en daar sensatie willen oproepen, ik voel niet eens, dat ik de persoon ben, als die ik voor veel mensen blijk te zijn, als ze zeggen: U bent de grootste persoon, u bent wereldberoemd, een beroemde persoon. En ik heb tegen de mensen gezegd, zo groot ben ik niet, mijn grootte is maar 1,68. Ik wil geen glorie, nee, ik voel daadwerkelijk niet dat ik het ben; maar ik weet, dat ik gelukkig ben, ik weet, dat ik reeds veel mensen gelukkig heb gemaakt, en daarover ben ik groots en trots, maar anders niet. Soms ben ik verbaasd, als mensen zeggen: Och wat een eer, wat voor een belangrijke gast! Ik weet dat er mensen zijn die hierin meer verheven zouden zijn.

Ik weet, ik voel het immers, dat enkele mensen, toen zij aan mijn zijde waren, dat zij zich verheven voelden, zij konden hun hoofd niet hoog genoeg dragen, zij dachten zelfs dat zij God zelf waren op deze aarde en zij konden zich alles veroorloven. Dat waren die mensen die mij ook hieraan zover gehinderd hebben, dat problemen zoals deze vandaag zijn, weer konden ontstaan. Maar ik zal ze allemaal voor jullie opnoemen, ik zal deze mensen met naam naar voren halen. Dan kunnen jullie en jullie nakomelingen en iedereen nalezen wie deze afschuwelijke mensen waren. Schuld zijn enkel zij die hiermee handel wilden drijven. Zij dragen de grootste schuld, want ik zeg nog steeds: Ik heb mensen ontmoet, die werkelijk ontvankelijk waren, maar mij als antwoord moesten geven: tot deze personen, zoals u aan uw zijde heeft of gehad heeft, kunnen wij geen vertrouwen hebben. Van de ene kant kan ik het goed begrijpen, en daarom zeg ik ook niet veel, als men mij weer een schriftelijk verbod in de hand heeft gegeven, dat ook deze kant, die ik gangster noemde en nog noem, mij hierin schade wilde berokkenen. Maar mij persoonlijk hebben zij niet beschadigd, dit ging allemaal ten kosten van de zieken. Daarom kan ik zo goed begrijpen, dat dit alweer een keer is gebeurd. Maar nu zou het tijd zijn geweest, dat men mij de weg vrij maakt waar ik mij op de juiste weg bevind, meer van deze mensen mee te geven op hun weg, zodat ik mijn gegeven woord kan inlossen. Ik wil er nog niet verder over spreken, dat al meer mensen aan het werk zijn, die hier in mijn opdracht kunnen werken. Ik kan me daadwerkelijk terugtrekken, dat betekent, wat jullie als mens zouden zien, als ik werkelijk zou gaan zitten. Maar ondanks dat kan ik verder werken, zonder dat jullie iets zien, maar wel bemerken.

In de hoop jullie nu een kleine weergave te hebben gegeven, wens ik jullie voor jullie verdere leven het allerbeste. Hoewel het me spijt, dat ik geen officiële genezing mag uitvoeren, want ik wil me schikken naar deze menselijke wetgeving. Ik wil jullie geen problemen bezorgen. Van mijn kant niet uit angst, nee ik doe het omwille van de zieken, waarbij ik niet over een genezing spreek. Maar ik heb jullie uit het verleden verteld, hoe dit tot dusver was. En zoals Dr. Trampler reeds zei: Wie wil de zon verbieden, dat ze straalt en verwarmt, dat gaat niet. En als ik uitstraal en de mensen zoveel mee op hun weg geef, dat ze daardoor gezond worden, daar kan ik niets aan doen. Indien jullie het niet willen, en het gebeurt toch, dan vraag ik jullie, om excuses. Ik kan er niets aan doen. Ik hoef immers niet voor jullie te spreken, het gebeurt ook op een andere manier. Maar indien dit gebeurt dan vraag ik jullie met alle respect me te verontschuldigen.

Bron:

Archief Bruno Gröning Stichting